«Entrenar a Espanya m'agradaria però he de trobar el club i el moment adequats»

«Una part de la junta directiva del Flamengo no ens volia i una altra, de més petita, sí. M'imaginava que no arribaríem a desembre»

«Entrenar a Espanya m'agradaria però he de trobar el club i el moment adequats»

Després d'una etapa curta però intensa al Flamengo, el colomenc espera propostes per tornar a una banqueta. N'ha tingut ja però confia trobar un projecte que s'alineï amb la seva idea de futbol. Segueix el Girona i confia que aprofiti el millor moment del curs per entrar al play-off. Entrenar-lo? «Ni hi penso».

Barça, Bayern, Manchester City, New York i Flamengo. Duu un bon ritme d'ençà de fa uns anys. Què li ve de gust fer ara?
Entrenar. No sé on però aquests mesos ja hem tingut diverses ofertes per fer-ho. No les hem acceptat, primer perquè considerava que era massa d'hora, i després perquè vivim un moment especial per la COVID. Quan i on tornaré a entrenar? No ho sé. Ho he de valorar amb la meva gent i segurament tornarà a ser a fora. Un cop es volta, és addictiu. Voltar, conèixer països i lligues diferents enganxa. M'encanta el futbol i és el primer. Ara en miro molt. Moltíssim. De moltes lligues. La meva vida ara és fer esport al matí i a la tarda mirar futbol.

L'última experiència ha estat al Brasil. Quin balanç fa d'aquells mesos al Flamengo?
Molt positiu. Pensi que estàvem en disposició de guanyar-ho tot. Estàvem a un punt del líder a la Lliga, a quarts de final de la Copa i líders de grup a la Libertadores. Ara bé, al Brasil el tema dels entrenadors és especial. Nosaltres sabíem quan vam arribar que hi havia una part de la directiva que no ens volia i una part, més petita, que sí. Hi va haver un seguit de candidatures que es van unir en una per gestionar el club i al cap de sis mesos ja no s'entenien. Jo li comentava a en Jordi (Guerrero) quan anàvem líders que no arribaríem a desembre. Ell se'n reia però jo m'ho enflairava. Hi havia moltes històries estranyes i quan vam perdre un parell de partits ens van fer fora tot i que teníem l'opció de guanyar absolutament tots els títols. Segons el que em van explicar va ser la primera vegada que es destituïa un entrenador amb opcions de guayar-ho tot. De fet, el Flamengo va acabar guanyant la Lliga amb els nostres números.

La COVID-19 els va trastocar força els plans, oi?
Vam tenir ple de COVID i havíem de jugar igualment cada dos dies. A més a més, els viatges allà són llargs. Només hi ha temps de viatjar, jugar, dormir i entrenar per la prèvia... En tres mesos que hi vam estar vam jugar 28 o 29 partits. Tot i això ho donem tot per molt positiu perquè vam estar a un club espectacular. El Flamengo és el club més important del continent, amb més de 40 milions de seguidors. La tasca era molt bona perquè els números esreen espectaculars. Llàstima de no poder viure en directe l'ambient deMaracaná ple, un camp que

per si sol guanya punts cada any.

Una plaça complicada per a un entrenador...
Pensi que a la Lliga de 20 entrenadors que van començar en van canviar 18. Ara la Lliga ha aprovat una norma per la qual només es podrà canviar una vegada.

El partit amb Independiente del Valle (5-0) va estar marcat per la COVID, també.
Jugàvem dos partits seguits a l'Equador, contra Independiente i després el Barcelona. El primer, vam perdre 5-0 però a la mitja part els jugadors ja no s'aguantaven. Ens pensàvem que era pel tema de l'altura... L'endemà vam descobrir que n'hi havia 10 amb COVID. Al cap de dos dies vam haver de tornar a jugar per força contra el Barcelona. Només teníem 12 jugadors i vam jugar com vam poder. Ens faltaven 7 o 8 jugadors titulars i no sé pas com vam guanyar (1-2). L'endemà teníem 9 futbolistes més amb COVID. En total 19 jugadors i molts membres del cos tècnic vam tornar de l'Equador amb la COVID. De 40 que érem a l'expedició, 37 vam ser positius. A partir d'aquí, jo em vaig haver de quedar a casa i en Jordi Guerrero es va fer càrrec de l'equip. La lliga no es va ajornar. Ens tocava anar al camp del Palmeiras, segon, amb només tres jugadors del primer equip. Tota la resta, era mainada del planter. Vam empatar i a partir de llavors l'equip es va fer fort en veure que puntuava al camp del Palmeiras, que al final va guanyar la Libertadores. Després vam superar l'Independiente del Valle per 4-0 a casa i anàvem cap amunt.

El Brasil és un dels països que més pateix la pandèmia. Com va viure la malaltia allà?
Vaig ser asimptomàtic fins que vaig perdre el gust i l'olfacte al cap de tres dies. Estava molt cansat i tenia molt son. De febre no, però tot el dia tenia ganes de dormir. Em van inflar de pastilles des del primer dia. Al cap de deu dies de tornar de l'Equador els jugadors tornaven a jugar tot i continuar donant positiu perquè deien que no podien encomanar...

Com era el dia a dia a Rio?
Treballar i treballar. A les 8 del matí ja érem al club. Entrenàvem a les 10 i fins a les 6 de la tarda no en sortíem. La veritat és que quan vam gaudir més del Brasil va ser quan ens van fer fora i vam estar-nos tres setmanes allà per resoldre el contracte. Llavors feia 35 km de bicicleta cada dia al costat de la platja i a les tardes anàvem a fer un vol i a sopar.

La manera de viure el futbol al Brasil és tan diferent de la d'aquí, Anglaterra o Alemanya?
Al país es viu molt intensament i el Flamengo encara més. Ho vaig poder comprovar i no només jo. La gent era molt amable sempre. Ens aturaven pel carrer, ens demanaven fotos, autògrafs... El futbol és molt important per a ells. Allà on anàvem era una bogeria. Fins i tot anant amb bici, amb mascareta, ulleres de sol i gorra ens reconeixien. És una bogeria però tothom molt cordial i gentil.

Li havia passat mai que l'aturessin pel carrer?
A Nova York. Allà el futbol interessa d'aquella manera però havíem fet la millor temporada de la història. L'últim mes anava pel carrer amb la meva dona i ens aturaven molt sovint. A Munic també passava perquè allà per contracte el segon entrenador havia de signar 500 postals al mes.

Es veu de primer entrenador ja definitivament?
Això és innegociable.

D'on ve l'amistat amb Jordi Guerrero?
La gent es pensa que feia temps que ho duiem d'amagat però no. Va ser cosa de tres dies. Ens coneixíem d'haver jugat en contra i de veure'ns per Arbúcies algun cop. Jo ja li sabia la trajectòria com a entrenador al Palamós i al Farners. Un dia vam quedar per dinar i xerrar de moltes coses. A mi m'acabaven de trucar del Flamengo però no sabia si es faria o no. El meu segon, l'Albert Puig, se n'havia anat al Japó, i li vaig dir si volia venir, si és que al final es tancava. Em va dir que marxava a la Xina amb en Pablo (Machín) però no havia signat. Al cap de dos dies em va dir que venia amb mi. Jo no volia que es quedés penjat però al final vam tancar l'acord amb el Flamengo i va venir.

En què ha canviat el Dome entrenador del Girona respecte al míster Torrent?
Estic molt més preparat. Les incerteses de guiar un gran club amb jugadors de renom se'n van. Et passen de seguida les manies. Fins i tot és més fàcil. Tàcticament he après moltíssim al costat del millor entrenador del món durant deu anys. Ara sento la manera de jugar. No és dir que vull jugar com en Pep, en Klopp o qui sigui, però, si no ho sents no ho pots fer. Crec que soc millor que el Dome que va marxar.

Fa un parell d'estius va explicar que es va reunir amb Cárcel. Si li proposés acceptaria entrenar el Girona ara?
El Girona té un entrenador excel·lent. Vull el millor per al Girona. Ni hi penso. Sempre que cregui que soc la millor opció pel Girona i el Girona pensi en mi, m'ho puc repensar. En aquell moment era tot fum. No era l'entrenador que buscava el Girona i tampoc era el moment de tornar. Ja tenien en ment l'Eusebio i no havien de canviar plans. No és que no volgués venir. Hi hauria un moment millor. No s'havien de forçar les coses.

Així veu opcions reals d'entrar al play-off?
Ha fet pas qualitatiu. El míster ha tocat la tecla. Juguen molt bé amb el 3-5-2. M'agraden. Un cop superada la fase d'irregularitat, ara estan en el millor moment. Si guanyen 5 partits segurament estarà al play-off. Hi ha equips que es desinflen. A més, hi ha molts exemples que l'últim equip que es cola és el que puja.

Què me'n diu de Yan Couto?
El coneixia, sí. El Flamengo fins i tot es va plantejar fitxar-lo o aconseguir la cessió del City, però teníem en Mauricio Isla i llavors en Matheuzinho, del filial, que té les mateixes característiques.

Douglas Luiz ha fet un gran salt després de sortir del Girona.
Ningú se'n recorda que Iniesta va explotar amb 24 anys. Couto potser serà el lateral titular del Brasil d'aquí uns anys. A Douglas Luiz l'havia vist abans de fitxar pel Girona i m'havia agradat molt. Sé el complicat que és anar a un país nou i un nou futbol. Si jo ho sé com a entrenador, imagini's per a un noi de 19 anys que surt per primera vegada de casa.

Després de tant temps a l'estranger, entrenar a Espanya és una prioritat?
M'agradaria, però és trobar el club i el moment adequat. Per a un entrenador és important que el club el vulgui. No em posaré mai a un projecte a Espanya que no vagi amb la meva idea d'entrenador. Ni en tinc necessitat ni és la meva prioritat. Al Brasil vaig veure que la meva proposta de joc interessava zero i només valia guanyar encara que fos amb un gol de mans a l'últim minut. No m'interessa això. És molt interessant guanyar però el com importa molt. Sóc capaç d'anar a un equip petit de Primera amb intenció de fer-ho bé, que no a un altre de més gran només pel nom.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/04/28/entrenar-espanya-magradaria-he-trobar/1102385.html?utm_source=rss